

קמא אית להו כוס, אבל בשאר יומי לא לכולם יש כוס, [רש"י]. ואם כן, לימא מסייע ליה לרב נחמן, דאמר רב נחמן: זמן אומר אפילו בשוק.

ומשנינן: הא לא קשיא, דאף אי לא נימא כרב נחמן, מצינו למידחי דזמן של שבעה היינו להשלמת שבעה, ומשכחת לה השלמה היכא דאיקלע ליה כוס.

והשתא מקשינן מכח הא דבעי כוס, קושיא אחרנא אהא דבעינן לאוקמי קרא על זמן: דהתינח עצרת וראש השנה, מצינן לאוקמי "וגם" עליהו, לומר שיאמרו בהם זמן על הכוס, אבל יום הכפורים היכי עביד?

דאי מברך עליה זמן והדר שתי ליה, הא לא אפשר, דכיון דאמר "זמן" קבליה ליום הכפורים עליה, ואסר ליה בשתיית הכוס.

דהאמר ליה רב ירמיה בר אבא לרב — שהתפלל פעם אחת ערבית של שבת מבעוד יום, מפני שנתקשרו השמים בעבים — מי בדלת מן המלאכה משקבלת עליך שבת? ואמר ליה רב: אין, בדילנא!

והכי נמי צריך להיבדל מכל איסורי יום הכפורים ושתיה בכללם. ונמצא דאינו יכול לשותות הכוס שאמר עליו זמן.

וכי תימא דהכי יעשה: ליברוך עליה זמן ולינחיה ולא ישתה אותו, כיון שצריך להבדל.

הא נמי לא אפשר.

דהא קיימא לן: המברך צריך שיטעום!

"שמונה" — אלו שמונה ימי מילה, שהיום השמיני נבחר מתוכה.

רבי יהושע אומר:

"שבעה" — אלו שבעה ימי פסח שאתה צריך לתת חלק לכולם, ולקמן מפרש לה.

"שמונה" — אלו שמונה ימי החג.

וכשהוא אומר: "וגם" לשמונה — לרבות עצרת [שבועות] וראש השנה ויום הכפורים.

מאי לאו — דרבי יהושע — לזמן הוא דקאמר לתת חלק, כלומר: שיברכו בהם שהחיינו.

הרי חזינן שאומר זמן בראש השנה ויום הכפורים.

ודחינן: לא לזמן מיירי רבי יהושע, אלא לברכה, שמברכים כל יום מקדש ישראל והזמנים.

הכי נמי מסתברא דאברכה קאי: דאי סלקא דעתך דלזמן הוא דאמרינן "תן חלק לשבעה" דמשמע כל שבעה, זמן כל שבעה מי איכא?!

ודחינן לסייעתין: הא לא קשיא, ושפיר איכא למימר "תן חלק לשבעה" על זמן, דהכי קאמר: דאי לא מברך האידנא ביום ראשון, מברך ומשלים למחר וליום אחרא עד סוף שבעה או שמונה.

ותמהינן אהאי פירושא: מכל מקום בעינן כוס לומר זמן עליו, וסתמא דאינשי, יומא

וכדאמרינן "למה נקרא שמן קשואין מפני שהן

קאמר ליה: דאפילו אקרא שהוא פירא גרוע,